

חגוי בענין יפתי הוד והדר לבשת, משאיכ כשיש פריקת עול וזה בחינת
 לביש שמים קדרות, ואזי אין גילוי רק מבחי וממשלתך בכל דור
 דור שהוא למטה מבחי מלכותך שהמלוכה היא דוקא אשר ברצון קבלו
 גיליהם, אלא שע"ז נאמר סומך ה' לכל הנופלים כו' להיות עיני כל
 הליך ישברו להיות השברון והתוחלת אשר כל אדם ימשך אחרי ברצונו
 חפצו הוא שיאיר ה' בלבו להיות מקבל עליו עומ"ש כאהבה ורצון,
 ע"י פותח את ידיך ומשביע לכל חי רצון שהוא בחינת רצון העליון
 גילוי מלכותו ית' והוא משביע לכל חי רצון ע"י פתיחת היודי"ן כי אית
 ד"ך אלא יודי"ך כו', ונמשך להיות צדיק ה' בכל דרכיו וחסידי בכל
 געשיו שאפילו בכל מעשיו שהוא בחי עשייה גשמיות ימשך ויתפשט
 בחי חסיד הוא חסד עליון ב"ה, ועמ"ש מזה בד"ה כי ההרים ימוש.
 הנה הדרך להמשכת רצון העליון ב"ה להיות גילוי מלכותו ית' לקיום
 התהוות העולמות הוא בכל השנה ע"י עסק התורה והמצות שהם הן
 רצונו וחכמתו ית' דהיינו רצון העליון המלוכש בחכמה דאורייתא מחכמה
 נפקת שהם בחי טעמי המצות שיתגלו לעתיד שהוא המשכת אור א"ס
 ב"ה הגנוז בכל מצוה לפי בחינתה וערכה, ובדרך כלל הן המשכת אור
 א"ס ב"ה המלוכש בחכמה עילאה, ועד"ז תיקנו חז"ל לברך קודם כל
 ג' צוה בא"י אמ"ה אשר קדשנו במצותיו וצונו כו' פי' כי הברכה וההמשכה
 מרצון העליון ב"ה להיות הוי' אלקינו ולהיות מלך העולם, הוא לפי אשר
 קדשנו במצותיו שהמשכת קדש העליון וחכמה עילאה הוא במצותיו
 עלינו ולכן נק' רמ"ח פקודי"ן רמ"ח אברים דמלכא פי' אברין להיות
 מלכא, ואברין פי' המשכות כמו עד"מ שהאבר הוא המשכת והתפשטות
 החיות של הנפש בגוף מגילוי כללות החיות שבראש ומוחין כך המצות
 הם המשכת בחינת חכמה עילאה שנמשך להיות בחינת מלך העולם.
 (ועמ"ש בד"ה והיה לכם לציצית ומ"ש סדיה נשעה שהקיימו ישראל נעשה).
 וזהו ענין מצות צריכות כוונה שהמצות יש בהן ב' בחי'. הא' שכך
 הוא מצות המלך שצוה עלינו. והב' היא כוונתה שהם טעמי המצות שבהם
 ועל ידם נמשך אור א"ס ב"ה המלוכש בבחינת חכמה עילאה (ועמ"ש
 מזה בד"ה ועתה יגדל נא, והוא ענין לשם יהוד קוב"ה ושכינתי, שכינתי
 הוא בחי מצות המלך שהוא בחינת ממכ"ע, וקב"ה הוא בחי קדוש ומובדל
 הוא בחי סוכ"ע הוא בחי המשכת אור א"ס ב"ה שנמשך במצוה זו,
 וצ"ל בבחי יחוד כי נערץ סופן בתחלתן דהיינו ע"י שעושה המצוה
 מפני כי היא מצות המלך שורה ומתגלה בנפשו אור א"ס ב"ה הנמשך
 במצוה זו:

ב א"ך מי שפוגם בתורה ומצות הן בסור מרע והן בועשה טוב כל
 חד לפום מאי דידיע בנפשיה ואי אפשר לו להמשיך רצון
 העליון ב"ה לגילוי מדת מלכותו ית', הנה בזה הוא יתרון מעלת ראש
 השנה ועשיית שבהם ועל ידם ימשך רצון העליון ב"ה. וביאור ענין זה
 הנה צריך להבין איך יש כח בתשובה לחקן כל הפגם שבביטול מ"ע,
 כי הנה במצות ל"ת שאם עבר עבירה אחת קנה לו קטיגור א' וכו' כמו
 ששנינו בפרקי אבות מאחר שישוב אל ה' וירחמהו מעורר רחמים
 רבים למעלה והם בחי מים טהורים שהכתוב אומר וזרקתי עליכם מים
 טהורים וטהרתם וכתוב אם רחץ ה' כו', שע"י אומרים מחה והעבר פשעינו
 כו' שע"י הוא מוחה ומעביר הפשע והקטיגור, וכמאמר והרשעה כולה
 בעשן תכלה כי תעביר כו' כמו שכתוב ואת רוח הטומאה אעביר כו'.
 אבל מ"ע שהם המשכות אברין דמלכא ומאחר שפגם וגרם חסרון
 השפעתם במה איפוא יתוקן ע"י התשובה להיות שלימות השפעתם
 ומילוי חסרונם. אך הנה כתיב ממעמקים קראתיך ה' פי' שלהיות
 קראתיך מההעלם אל הגילוי להיות בחינת הוי', דהיינו המשכות
 והשפעות בחי אברי דמלכא הוא ע"י ממעמקים, דהיינו עומק העליון
 הוא רצה"ע שלמעלה מעלה מבחי השתלשלות המתגלה באתערותא

ש"ה אל"ך — אחרי ברצונו חפצו הוא שיאיר: בטובותי הנ"ל: ברצונו חפצו שיאיר.
 ע"י עיני בהוטמות.

דלתתא בעומקא דלבא רצה"ע שבנפש, דהיינו ע"י שיעמיק בלבו ענין
 המריצות בנפשו על גודל הפגם והחסרון שגרם ולצעוק אל ה' בצר לו
 בבחי צעק לבם שיהא הלב צועק (וכמ"ש ברבות בקהלת (דפי א)
 ע"פ דברתי אני עם לבי הלב צועק שנאמר צעק לבם אל אדני, ועיין
 בזהר שמות ד"כ ע"א) מקרב איש ולב עמוק מאד מאד מכאשר תוכל
 נפשו שאת מפני שאין כח בנפשו להכיל גודל המרירות, ולכן אין צעקה
 זו אלא בלב שכל מה שהנפש מכילה עדיין יוכל להוציא בשפתיו ורוח פיו
 משאיכ כשתגדל המרירות בנפשו במאד מאד עד שאין כח הנפש להכיל,
 אזי איא לכלוא את הרוח וצועק הלוך וגעו עד שאין לו כח לדבר
 ולהוציא בשפתיו ורוח פיו ואין לו אלא צעקת הלב לפי שנגעה עד מיצוי
 הנפש ממש, וכמעשה דר"א בן דרודייא שגעה בבכיה וצעקה עד
 שיצא נשמתו ממש, ולכן אמרו עליו יש קונה עולמו בשעה א' שבשעה
 א' של תשובה קונה כל עולמו בעוה"ב, (ולשוו קונה עמ"ש ע"פ כי
 תקנה עבד עברי וע' בפע"ח בכוונת קונה הכל), אע"פ שלא היה בידו
 תורה ומצות מעולם, לפי שע"י בחי תשובה זו מעומקא דלבא בחרטה
 ועקירת הרצון במסירת הנפש ממש הרי ע"י ביטול רצון זה בבחינה
 זו גורם ומעורר למעלה רצון העליון ב"ה שלמעלה מעלה מבחי
 השתלשלות, ולכן אמרו רז"ל במקום שב"ע"ת עומדים כו' דמשכין ליה
 בחילא יתיר. והענין כי רצון העליון יש לו ב' בחינות הא' המלוכש
 בחכמה שהיא ראשית ההשתלשלות (ועמ"ש בענין עבדים היינו לפרעה
 ויצאנו כו' שהלבישו כו' ע"ש) שבחינת רצון זה נמשך ע"י תורה ומצות
 שהן הן רצון העליון ב"ה המלוכש בחכמה דאורייתא מחכמה נפקת
 והוא נמשך ע"י מעלת ומדרגת צדיקים גמורים המקיימים תורה
 ומצות כל ימיהם לעולם ולא פגמו בהם ח"ו, והב' הוא בחי רצון
 העליון שלמעלה מעלה מסדר ההשתלשלות ואינו מלוכש כלל בבחי
 חכמה עילאה והוא בחי גלגלתא דחפ"א על מוחא, עד"מ דג' חללי
 דגלגלתא הם משכן חכמה ובינה ודעת ועצם החופף על המוחין
 שאינו משכן המוחין כלל הוא הנקרא גלגלתא, כך עד"מ בחי רצון זה
 הוא למעלה מעלה ממשכן חכ"ד והוא המתגלה בב"ע"ת ע"י עומקא
 דלבא שהוא ג"כ בחי רצון העליון שבנפש שהוא למעלה מכדי
 שתוכל נפשו שאת והוא בחי רעותא דלבא שעל ידי רצון זה העליון
 שלמעלה מעלה מהשתלשלות המתגלה בנפשם מתמלא כל החסרונות
 והפגמים שבביטול מ"ע שסודתה בהררי קדש מחכמה עילאה, וכמשל
 הנהר הנחרב ויבש שכשרוצין למלאותו חופרין בעומק במעיין ומקור
 הנובע שע"י חוזר ומתמלא הנהר, כך ע"י גילוי בחינת רצון העליון
 ב"ה שלמעלה מעלה מסדר ההשתלשלות מתמלא ומשלים כל החסרונות
 והפגמים, וזהו ממעמקים קראתיך ה' שע"י בחי ממעמקים קראתיך
 להיות המשכת הוי' מאחר שנתגלה בחינת המקור והמעין הנובע, וזהו
 סלח לנו אבינו כי חטאנו. דלכאורה אינו מובן מהו כי חטאנו וכי
 זה הוא נתינת טעם על הסליחה והל"ל סלח לנו אבינו על אשר
 חטאנו, אך עם הנ"ל יובן שלפי שחטאנו וחסרנו המשכת השתלשלות
 אור א"ס ב"ה במצותיו ותורתו, לכך סלח לנו לעורר מקור הרחמים
 והסליחות, דהיינו גילוי רצון העליון ב"ה שלמעלה מעלה מסדר
 השתלשלות כדי למלאות כל החסרונות, וזהו סלח לנו שהחזרת הרצון
 אינו אותו הרצון שהיה תחלה שהרי אותו הרצון נסתלק ע"י החטא
 ועון ואיך יחזור ויומשך אלא שהחזרת הרצון והסליחה נמשך מרעוא
 דכל רעיון היינו מה שלמעלה מעלה מבחינת רצון המלוכש בחכמה
 ועמ"ש סדיה ועשית ציץ, וזהו כי עמך הסליחה למען תורא כי
 הסליחה הוא גילוי רצון העליון שלמעלה מהשתלשלות שהוא בחי עמך
 ממש, וכעין מ"ש כי עמך מקור חיים שמקור כל החיים וחיי החיים
 נמשכים ממקורא דכולא למעלה מסדר ההשתלשלות ובגילוי הסליחה

ש"ה בזהר — עמוק מאד מאד: בכתי הנ"ל (וכתי מעמיק): עמוק עמוק.
 ש"ה תורה — מעולם לפני: בכתי הנ"ל: ובמה המשך העוה"ב והיו כו' אלא לפי.

דרושים לראש השנה ועשי"ת ויוהכ"פ

תקעו בחדש שופר בכסה ליום חגנו כי חק לישראל הוא משפט לאלהי יעקב. הנה כל החדשים נקראו חדשי השנה משאיכ תשרי נק' חדש סתם חידוש כללי לכללות העולמות והתהוותם מאין ליש לפי שבו ר"ה שהוא בחי' ראש ומוחין של השנה. כי הנה בחינת עולם שנה נפש שוה, שכמו שיש בנפש ראש ומוחין שבו גילוי כללות החיות וממנו נתפשט ונמשך באברים חיות פרטי לכל אבר לפי מזגו ותכונתו, כך הוא בעולם ושנה, עולם בחי' מקום ושנה בחי' זמן שבר"ה הוא גילוי כללות החיות וממנו נמשך חיות פרטי לכל חודש כי כל חודש הוא התחדשות החיות מאין ליש. אך בכל חודש הוא התחדשות חיות פרטי, ובר"ה התחדשות חיות כללי לכל השנה, (ועיין בפרדס בעה"כ ערך שנה כי י"ב ר"ח הם בחי' י"ב בקר ור"ה הוא בחי' והים עליהם מלמעלה ועמי"ש מזה בדי"ה מי מנה עפר יעקב, ולכן הוא זמן התשובה כי התשובה נמשלה לים כמי"ש ברכות באיכה ע"פ סכותה בא"פ ונמשלה התשובה לים כ"ו ובפ' ואתחנן דרפ"ט ב.). ובכל שנה מתחדש חיות כללי אחר, וחידוש זה הוא להיות גילוי מלכותו ית' בחי' ממכ"ע אפילו בעולמות עליונים. אך הנה גילוי זה תלוי במעשה התחתונים ועי' נאמר תקעו בחדש שופר כ"ו וכיאר ענין שופר וגם ענין עשי"ת שארז"ל ע"פ דרשו ה' בהמצאו אלו עשי"ת ולמה הימים האלו הם דוקא ימי תשובה. הנה מלכותך מלכות כל עולמים כתיב פי' עולמים לשון העלם שקודם התהוות העולמות היה הוא ושמו כלבד, וכדי שיתהוו העולמות מאין ליש צמצם והעלים אור שפע אי"ס ב"ה שלא יהיה רק גילוי מלכותו ית' (ועמי"ש בכיאר ע"פ מערת הב) שמגילוי מלכותו ית' לבד הוא שחיים וקיימים כל העולמות עליונים ותחתונים. והנה צמצום זה אינו אלא לגבי העולמות אבל לגבי הקב"ה אין שום שינוי ח"ו וכמי"ש גם חשך לא יחשיך ואתה הוא ראשון כ"ו דכולא קמיה כלא חשיב, ונקרא המלך המרומם לבדו מאז פי' שהוא בבחי' לבדו כמאז קודם שנברא העולם, ומה שנמשך גילוי מדת מלכותו ית' הוא כמי"ש ה' מלך גאות לבש כ"ו שנתלבש בלבוש גיאות להיות מלך שמו נקרא שכך עלה ברצונו ית' להעלים ולהסתיר אור ושפע אי"ס ב"ה בכדי שיתהוו עולמות בירידות והשתלשלות המדרגה עד שיהיה עוה"ז השפל הגשמי שבו נעשה משכן האדם כדי לאהפכא חשוכא לנהורא ויהי יתרון האור הבא מן החשך (ע' בס"פ תצהו קפ"ו סע"א ועמי"ש סדרה וידעת היום). ומהו תכלית היתרון הזה של האור שמתוך החשך כך הוא רצון העליון ב"ה למעלה מבחינת חכמה והשגה ונקרא בזה בריש הורמנותא דמלכא כ"ו. והנה תחלת בריאת העולמות הי' כשעלה ברצונו מעצמו בחדס חנם כמו שכתוב כי אמרתי עולם חסד יבנה, אבל מאז והלאה הנה המשכת רצון זה תלוי במעשה התחתונים, והנה עיקר זמן המשכת הרצון זה הוא ב"ה שבו התחדשות החיות כללי של שנה הבאה והמשכת החיות כללי של שנה שעברה הוא בבחי' הסתלקות בתחלת ליל ראש השנה, ולכן ר"ה הוא יום הדין שבו דנין את האדם על מעשיו שעברו בשנה שעברה כי להיות עוד התחדשות החיות כללי של שנה זו יש עי' כמה קטרוגים על האדם אם ראוי הוא לכך להיות נמשך עי' רצון העליון ב"ה בגילוי מלכותו ית', מפני כמה פריקת עול שיש שאינם מקבלים עליהם תמיד עול מלכות שמים באהבה וברצון כ"א לפרקים ועתים מזומנים שזוכר את ממה"מ הקב"ה, משאיכ כל היום פונה למחשבתו כל אחד ואחד לפום מאי דידע בנפשיה, ובפרט מי שאינו נוהר הן בסומרי והן בועשה טוב, כא"ר"א לפי מזירגתו שא"א להיות המשכת רצון העליון ב"ה לגילוי מלכותו ית' כשיש ח"ו פריקת עול מלכות שמים למטה מאחר שאין מקבלים עליהם עול מלכותו ית' ברצון (ועמי"ש בדי"ה יונתי

אלקים היינו בחינה תחתונה שכמאציל. ועדין ממש פי' בעיה (סע"א סע"ג) בענין אני ואין שבחינת אני נקרא מלכות דאיק ובחינת אני נקי כשנעשה כתר לאצילות וכ"ה עוד בעיה ש"ב פי"ב. וזהו שנק' יוהכ"פ קדוש הוי' שהוא למעלה מבחי' שם הוי' כנ"ל, וזהו ענין ד"פ הוי' הוא האלקים שאומרים בנעילה כ"ו, ועדין יש לפרש מי"ש בסבא דמשפטים (ויהי) דבחי' שמו הגדול היינו שם אלקים כ"ו ושמו הגדול הוא בחי' אי"ס ממש כמי"ש במ"א. וזהו אם עונות תשמר י"ה אדני מי יעמוד. והוא משיכ אד' הוי' יצמיח כ"ו כי הוי' בניקוד אלקים היינו מי שהוא בחי' בינה, והיינו שמב' שמות אלו נמשך ההתגלות שבר"ה ויוהכ"פ למלאות כל הפגמים כנ"ל, ועיין מזה בזהר בלק (הקפ"ה ע"ב) ועיין במק"מ ובהרמ"ז שם שהאר"ך בזה. וזהו מי ימלל גבורות וכ"ו וכדפי' בזהר יתרו (פ"ג א) שהוא מלשון וקטפת מלילות והיינו שמרכז וממתיק הגבורות ועיין ישמיע כל תהלתו יצמיח תהלה כ"ו, ועמי"ש סדרה היום הזה מצוך גבי לתהלה דתהלה פי' אור ועיין ברבות ר"פ תצוה מאירים למי שמאיר כ"ו, ויובן עם מי"ש בוח"ג נשא (קל ע"א) בענין באור הוי' דהיינו אור אי"ס ב"ה המאיר בשם הוי' כמי"ש במ"א בענין ושמרו דרך הוי'. וזהו מי"ש לעברך בכרית כ"ו למען הקים אותך לו לעם והוא יהיה לך לאלקים. וכמי"ש בדי"ה אתם נצבים להיות ישראל עלו עד בחי' מחשבה העליונה והוא ית' כביכול השפיל אי"ע להיות לך לאלקים, ור"ל שישראל לי ראש והיינו שמתעלים עד בחי' אי"א שנקרא גלגלתא שזהו בחי' ראש והוא מי"ש שאו את ראש כל עדת בני ישראל כ"ו לגלגלתם והוא בחי' שרש הנאצלים שעד שם עלו נשיי והוא ית' המאציל העליון השפיל את עצמו היינו התגלות מלכות דאי"ס להיות עתיק לאצילות. וזהו ענין המלך הקדוש. וזהו להיות לך לאלקים. ונק' אלקים שהרי הוא בחי' תחתונה שכמאציל כ"ו אבל מי"מ זהו תכלית הפנימית שאפשר להתגלות באצילות כ"ו. ויותר יומתק ענין זה בפסוק שבפ' בחקתי והתהלכתי בתוכם והייתי לכם לאלקים ואתם תהנו לי לעם. פי' בתוכם ממש מאחר שיתעלו עד בחי' אי"א אשר בו מתלבש ומתגלה בחי' עתיק-ודיש לי לעם וכ"מ שנאמר לי אינו זו לעולם כ"ו כמי"ש במ"א משום כי פי' לי היינו בחי' עתיק כ"ו וכ"כ ר"פ וארא ולקחתי אתכם לי לעם והייתי לכם לאלקים כ"ו וידעתם כי אני הוי' פי' מה שעשיתי בחי' לא נודעתי היינו רד"ל"א יומשך בבחי' וידעתם כ"ו. ודי"ש כמ"ת וידבר אלקים כ"ו אנכי הוי' אלקיך כ"ו. ודי"ש גי"כ בברכת יצחק ויתן לך האלקים מטל השמים כ"ו עיין בזהר יתרו (פ"ג) ועמי"ש ע"פ שוש אשיש בהוי"ה ותגל נפשי באלקי. דשם נת' גי"כ כי הגילה היא השמחה בפנימית שגבוה יותר מהשמחה שבחיצונית וכמי"ש ישמח ישראל בעושי בני ציון יגילו במלכם. וכני ציון הם היקרים ונאמר עליהם יגילו כ"ו דייקא. ועמי"ש מזה ע"פ ציון במשפט תפדה, ועדין נאמר ה' מלך תגל הארץ ישמתו איים רבים. הרי בארץ שהיא חשוכה יותר מאיים נאמר תגל כ"ו וכתיב תגל נפשי באלקי דייקא, ולפי הנ"ל אתי שפיר כי הגילה נמשך מגילוי פנימית הכתר בחי' עתיק וזהו ענין באלקי כנ"ל. אך שם נת' בע"א כי מה שנק' אלקי זהו ע"ש שהשפעה מעתיק שהוא גילוי פנימית הכתר אי"א להיות כ"א על ידי גבורות וצמצומים כ"ו וכענין י"ג ת"ד כ"ו נמצא לפי"ז מצד ההשפעה שמבחי' עתיק הוא שנק' בשם אלקים כ"ו (ועדין יתפרש הטעם שאומרים על שם אלקים אלקינו משאיכ בכל השמות. והתירוץ כי פי' אלקינו היינו שלנו שיומשך בבחינת גילוי ממש לנו וזהו דייקא על ידי שם אלקים שהוא בחינת גבורות כ"ו. אמר לפני הסתלקותו שכך חלם לו בחלום אז ואמר שהתירוך פשוט והקושיא טוב כ"ו):

סדרה גילוי — ועמי"ש . . . זה"ב: בנכת"ק 1101 נמצא זה בשורה לבד אחר ת"י העולמות.
 סדרה מזומנים — למחשבתו: בנכת"ק הנ"ל: מחשבתו.
 סדרה עליהם — תמיד: ת"י תמיד ליתא בנכת"ק הצ"צ.

ע' עיין בהוספות.